

Arrest

nr. 126 084 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 30 april 1989.

Op 30 mei 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Belgische partner die zij wenst te vervoegen.

Op 25 november 2013, met kennisgeving op 2 december 2013, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.05.2013 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voornaam: F. (...)

Nationaliteit: Turks

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: C.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar on- onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- meerdere verklaringen op eer door derden i.v.m. de aangehaalde relatie van betrokkenen. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze verklaringen niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie, of van een ononderbroken samenwonen van één jaar voorafgaand aan de aanvraag.

- bestelbon dd. 13.02.2013 op naam van zowel betrokkene als de referentiepersoon: dit document is onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Immers, het toont niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar ten minste 2 jaar voor de aanvraag kennen / één jaar ononderbroken samenwonen voorafgaand aan de aanvraag.

- ongedateerde foto's: betrokkenen leggen meerdere ongedateerde foto's voor. Aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen. Immers, ze tonen niet aan dat betrokkenen elkaar ten minste 2 jaar voor de aanvraag kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag.

- stortingsbewijzen van de referentiepersoon aan een derde dd. 01.02.2013: dit document heeft geen enkele link met de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, en kan dan ook niet aanvaard worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (...)'.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- loonfiche voor mei 2012

- deelnameattest cursus Maatschappelijke Oriëntatie (schooljaar 2010-2011)

- attest Nederlandse les dd. 15.06.2011

- getuigschrift van beroepsopleiding dd. juni 2011, 03.02.2012, 20.02.2012,

Er werden geen andere bewijsstukken voorgelegd (loonbrieven, attesten, ...). Zodoende heeft onze dienst geen beeld op de aard en het bedrag van het inkomen van de referentiepersoon.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dan ook niet dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden stabiel toereikend en regelmatig zijn.

Tevens legt betrokkene volgende documenten voor mbt zijn persoonlijke bestaansmiddelen:

- arbeidsovereenkomst dd. 14.11.2012 voor onbepaalde duur voor voltijdse tewerkstelling

- arbeidsovereenkomst dd. 11.02.2013 voor onbepaalde duur voor deeltijdse tewerkstelling (12u/38u) vanaf
- loonfiches voor de periode november 2012 - februari 2013 en mei 2013
- inschrijvingbewijs werkzoekende bij de VDAB dd. 08.10.2012
- aanmeldingsattest bij het onthaalbureau dd. 21.08.2012; attest Nederlandse les dd. 12.11.2012 en 28.01.2013, diploma uit Turkije; deelnameattest cursus Maatschappelijke Oriëntatie (schooljaar 2012-2013)

Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15 12 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis:

artikel 7, § 1, 1 van de wet van 15.12.1980: *legaal verblijf in België is verstreken.*"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel dat blijkens het verzoekschrift uit vijf onderdelen bestaat, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7, 40ter, 40bis, § 2, 2°, 47/13 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Het middel luidt als volgt:

"De beslissing stelt: 'in uitvoering van artikel 52 §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de Unie, die op 30.5.2013 werd ingediend om volgende redenen geweigerd.'

Dat de bestreden beslissing ook een bevel geeft om het grondgebied te verlaten.

Eerste onderdeel,

Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft met betrekking tot het bevel geen materiële motieven op.

Het bevel vereist een eigen motivering.

Verzoeker verwijst naar de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin gesteld wordt dat de wettelijke basis voor het bevel dient aangegeven te worden, en dat, zo deze (artikel 7) gegeven wordt nog dient gemotiveerd te worden (arrest nr. 1 01 637 van 25 april 2013, inzake Amri t. Belgische staat; arrest nr. 101 636 van 25 april 2013 inzake Nagesart. Belgische staat; arrest nr. 111 352 van 30 mei 2013 inzake Talbi t. Belgische staat).

Ondergeschikt en voor de volledigheid:

Artikel 52, §4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in, in hoofde van de Belgische staat. Het artikel stelt letterlijk dat 'desgevallend' een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

Het woord 'desgevallend' bevestigt dat het niet in alle gevallen zo is; waarom het in dit geval dus wel wordt afgeleverd dient gemotiveerd te worden.

De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu.

De RvV vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoeker zich volledig aansluit:

"...De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De

artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 1 71.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.

Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op a/s niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd."

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RW bij de Raad van State.

In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoeker zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

"Beoordeling

6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel terwijl de verweerder het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de onnodige vermelding doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

...De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tót een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond."

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden.

Ten overvloede en ondergeschikt merkt verzoeker ook nog het volgende op.

Dat gedaagde te kennen zou geven dat art. 7 van de Vreemdelingen gewijzigd is en dat er thans geen sprake meer is van een discretionaire bevoegdheid in hoofde van gedaagde.

Evenwel verandert zulks niets aan de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing.

Immers art. 52§4, 5de lid stelt duidelijk dat er "desgevallend" een bevel wordt afgeleverd Dat in tegenstelling tot hetgeen gedaagde beweert dit geen afbreuk doet aan de hogere rechtsnorm zoals geformuleerd in art. 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 vereist ook een motivering omtrent het niet bestaan of het niet aanmerking nemen van meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag, zo ondermeer in casu waar het over een gezinsleven gaat het niet in aanmerking nemen van artikel 8 EVRM.

Zeër zeker doet het geen afbreuk aan de verplichting om te motiveren waarom verzoeker een bevel wordt betekend.

De beslissing dient in haar geheel te worden vernietigd.

Ten overvloede verwijst verzoeker naar het arrest nr. 104 758 van de RvV van 11 juni 2013 inzake Halimi tegen Belgische Staat waarin gesteld wordt dat wanneer de toepasselijke wetgeving de vrijheid laat aan het bestuur om al dan niet een beslissing te nemen er dient gemotiveerd te worden.

Tweede onderdeel,

Artikel 47/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Een bevel om het grondgebied te verlaten is een beslissing töt verwijdering (artikel 1, 6° Vreemdelingenwet).

Elk bevel waar een aspect van gezins- of familieleven bij betrokken is dient betrokken te worden. De minister dient er rekening mee te houden. Dit betekent dat over het gezins- en familieleven dient gemotiveerd te worden in die zin dat het bevel moet motiveren waarom het gezins- en familieleven een verwijderingsmaatregel niet in de weg staat.

Dit dient concreet in de beslissing met betrekking tot het bevel aangetoond te worden.

Dergelijke motivering is in geen enkel opzicht met betrekking tot het bevel aanwezig in de bestreden beslissing.

Derde onderdeel,

In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet voldoende zou bewijzen dat hij met zijn partner een duurzame en stabiele relatie zou hebben van ten minste twee (!) jaar, zoals vereist door artikel 40bis, &2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Die vereiste staat niet in de wet. De wet vereist voor het bewijs van de stabiele relatie dat zij ten minste twee jaar mekaar kennen enz...

De beslissing verengt de stabiele relatie tot relatie op zich van ten minste twee jaar; de beslissing verwacht het te bewijzen principe met de door de wet aanvaarde bewijsgronden.

De beslissing is op die grond verder opgebouwd en verliest dan ook elke grond.

Ondergeschiedt, Vierde onderdeel,

Verzoeker heeft tientallen bewijzen aangebracht van de relatie gedurende twee jaar. In de beslissing worden die deels opgenomen, maar de interpretatie van de bewijzen is niet aanvaardbaar.

Het geheel van de documenten dient in overweging te worden genomen. Verder wordt opgemerkt dat het ondermeer gaat om diverse verklaringen op eer, en niet één of twee pour le besoin de la cause.

De motivering schat de bewijzen fout in.

Vijfde onderdeel,

De beslissing stelt dat verzoeker niet zou bewijzen dat er stabiele inkomsten zijn, omdat hij wel bewijst dat hij zelf stabiele inkomsten heeft, maar deze inkomsten zouden moeten komen van zijn partner.

Deze visie is achterhaald door het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013.

In de omzendbrief van 13 december 2013 betreffende de toepassing van de artikelen van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging die door vermeld arrest werden geïnterpreteerd, wordt onder 1.2.1. gesteld dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger aanmerking moeten worden genomen.

De beslissing faalt bijgevolg ook op dit punt."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In het enige middel roept verzoeker de schending in van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikelen 7, 40bis §2-2°, 40ter, 47/13 en 62 Vreemdelingenwet, van artikel 52§4, vijfde lid van het K.B. van 8 oktober 1981.

Verzoeker stelt dat er geen motivering wordt gegeven voor het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verwerende partij rekening diende te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en het familieleven alsook de gezondheidstoestand van verzoeker, dat de vereiste dat de duurzame en stabiele relatie 2 jaar moet duren niet in de wet staat.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd omdat verzoeker niet aantoonde een duurzame en stabiele relatie te hebben met de referentiepersoon, noch aantoonde dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en tegelmatige bestaansmiddelen beschikken.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk het motief van het bevel om het grondgebied te verlaten vermeld, namelijk het "legaal verblijf in België is verstreken".

Artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven nadat het legaal verblijf is verstreken.

Bovendien vormt het bevel om het grondgebied te verlaten één beslissing samen met de weigering van verblijf en bijgevolg gelden voor het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens de motieven die aan de basis liggen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Volgens verzoeker moet het bevel om het grondgebied te verlaten motiveren waarom het gezins- en familieleven een verwijderingsmaatregel niet in de weg staat.

Uit de opstelling van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om het verblijfsrecht van meer dan drie maanden te genieten. Hij toont niet aan een duurzame en stabiele relatie te hebben met de referentiepersoon.

Opdat verzoeker het verblijfsrecht zou verkrijgen omwille van gezinshereniging moet hij aantonen aan de wettelijke voorwaarden te voldoen. Het huwelijk op zich geeft niet automatisch recht op verblijf.

Uit de voorgelegde bewijsstukken kan niet worden afgeleid dat verzoeker en de referentiepersoon elkaar ten minste 2 jaar voor de aanvraag kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45dagen betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag.

Wat betreft het bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen legde verzoeker slechts een loonfiche van mei 2012 van de referentiepersoon voor, alsook attesten van een cursus Maatschappelijke Oriëntatie 2010-2011, van Nederlandse les, van beroepsopleiding van juni 2 011. Uit deze documenten kan niet afgeleid worden dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De overige bewijsstukken hebben betrekking op de persoonlijke bestaansmiddelen van verzoeker zelf, en kunnen bijgevolg ook niet dienen als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier en werd genomen overeenkomstig artikelen 40bis en 40ter Vreemdelingenwet.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoeker toont de ingeroepen schendingen niet aan.

Het middel is ongegrond."

2.3.1. Samengevat betoogt de verzoekende partij in het eerste onderdeel van haar middel dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet werd gemotiveerd.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het bestreden bevel geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan het werd genomen. In de bijlage 20 wordt met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verwezen naar artikel 7, § 1, 1° van de vreemdelingenwet dat volgens de gemachtigde van de staatssecretaris de wettelijke basis ervan vormt, en daarnaast wordt gemotiveerd dat het bevel werd gegeven omdat het legaal verblijf van de verzoekende partij in het Rijk is verstreken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Gelet op het voorgaande mist het overige betoog waaruit het eerste onderdeel van het middel bestaat, en dat blijkens de opmerking van de verzoekende partij *“ondergeschikt en voor de volledigheid”* wordt toegevoegd, feitelijke grondslag. De aangehaalde en geciteerde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State is in casu niet dienstig.

Een schending van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. Waar de verzoekende partij in het tweede onderdeel van haar middel verwijst naar artikel 47/13 van de vreemdelingenwet, waarvan zij de schending aanvoert, dient er op gewezen te worden dat de Raad geen dergelijke bepaling gekend is. Een schending ervan kan aldus niet dienstig worden aangevoerd.

Daarnaast voert zij aan dat het bevel moet motiveren waarom het gezins- en familieleven een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Wat de motivering van het bevel betreft, kan vooreerst verwezen worden naar de bespreking van het eerste onderdeel van het middel. Daarnaast merkt de Raad op dat uit het betoog van de verzoekende partij niet blijkt uit welke bepaling zij de verplichting voor de beslissingnemende overheid afleidt om een bevel om het grondgebied te verlaten in die zin te motiveren. Artikel 8 van het EVRM gebiedt niet dat telkens in een bevel moet gemotiveerd worden waarom het niet geschonden is. Bovendien wordt erop gewezen dat in de bijlage 20 gesteld wordt dat geen duurzame relatie is aangetoond.

2.3.3. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De beslissing tot weigering van verblijf werd genomen in toepassing van de artikelen 40bis, § , 2° en 40ter van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet luidt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische

berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
b) met elkaar komen samenleven;
c) [beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;
d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;
f) [ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.” (eigen onderlijning).

Uit deze wettelijke bepalingen blijkt duidelijk dat de wet een verblijfsrecht voorziet voor partners die een duurzame en stabiele relatie hebben, waarbij de wet drie mogelijkheden voorziet om het bestaan van een dergelijke relatie aan te tonen. Een van de mogelijkheden bestaat erin dat de partners aantonen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij in het kader van het derde onderdeel van haar middel niet aantoont wat haar belang is bij haar grief dat “de beslissing verengt de stabiele relatie tot relatie op zich van ten minste twee jaar; de beslissing verwacht het te bewijzen principe met de door de wet aanvaarde bewijsgronden”. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de wet niet correct heeft toegepast of er voorwaarden heeft aan toegevoegd. Evenmin toont zij aan wel te voldoen aan de voorwaarden die de wet verbindt aan het bekomen van een verblijfsrecht op grond van artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog kritiek uit op de wet, dient de Raad er op te wijzen dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort hierover uitspraak te doen.

2.3.4. Daargelaten de vraag in welk opzicht het feit dat er *“diverse verklaringen op eer, en niet één of twee”* zijn toegevoegd aan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bijlage 20 wel degelijk verwijst naar *“meerdere verklaringen op eer door derden”*, zodat de kritiek berust op een verkeerde lezing van de beslissing. De verwerende partij stelt voorts niet op kennelijk onredelijke wijze dat deze verklaringen niet in overweging kunnen genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie. De handgeschreven verklaring van T.H. vermeldt geen datum waarop deze is opgesteld, zodat hieruit niet kan worden afgeleid of verzoekende partij en haar partner gedurende 2 jaar een duurzame en stabiele relatie onderhouden. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de verklaring van G.M., die weliswaar de datum van opmaak vermeldt, namelijk 22 juni 2013, maar er dient op gewezen te worden dat de verzoekende partij haar aanvraag indiende op 13 mei 2013, zodat de verklaring dateert van na de aanvraag. Hieruit kan dus niet worden besloten dat betrokkenen elkaar tenminste 2 jaar kennen voor de aanvraag. Ook de verklaring van S.A.S. kan niet tot de conclusie leiden dat zij voldoen aan de wettelijke voorwaarden inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie, nu deze heel vaag is aangezien S.A.S. slechts stelt dat hij hen *“al lang”* kent, zonder te specificeren sinds wanneer, en zonder vermelding van datum van de verklaring.

Voor het overige kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de interpretatie van de bewijzen niet aanvaardbaar is, omdat het geheel van de documenten in overweging dient te worden genomen, nu de verwerende partij in de bestreden beslissing uitvoerig motiveert waarom met de voorgelegde en in de beslissing opgesomde bewijzen, namelijk verklaringen op eer door derden, een bestelbon van 13 februari 2013 bij de firma D, ongedateerde foto's en een stortingsbewijs van de referentiepersoon aan een derde – hetgeen steun vindt in het administratief dossier -, geen rekening kan worden gehouden. Zij stelt niet met welke stukken geen rekening is gehouden en evenmin hoe het *“geheel”* van de voorgelegde documenten tot een andere beslissing aanleiding zou geven of tot de vaststelling dat zij wel aan de hoger weergegeven wettelijke voorwaarden zou voldoen.

2.3.5. De verzoekende partij uit tenslotte kritiek op de vaststelling in de bijlage 20 dat haar inkomsten niet kunnen worden in aanmerking genomen, maar deze kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bijlage 20 aangezien het motief overeind blijft dat het de Belgische onderdaan is die dient aan te tonen over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, zodat het eigen inkomen van de verzoekende partij, dat zij maar kan genieten uit hoofde van een lopende vestigingsaanvraag met een Belgische onderdaan, niet relevant is. Dat enkel de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan zelf in dit verband relevant zijn, volgt duidelijk uit de bepaling van artikel 40ter van de vreemdelingenwet waarnaar de bijlage 20 verwijst en die uitdrukkelijk bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het is de Raad niet duidelijk waarom deze beoordeling die steun vindt in de wet achterhaald zou zijn door het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september zoals de verzoekende partij beweert, doch geenszins verduidelijkt. Waar zij verwijst naar de omzendbrief van 13 december 2013 betreffende de toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, die door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 geïnterpreteerd werden, meer bepaald naar punt I.2.1. van deze omzendbrief waar volgens de verzoekende partij gesteld wordt dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking moeten worden genomen, wijst de Raad er op dat de desbetreffende passage luidt als volgt:

“I.2. GEZINSHERENIGING VAN FAMILIELEDEN VAN EEN BELGISCHE ONDERDAAN

I.2.1. Het verschil in behandeling tussen een Belg en zijn familieleden en een onderdaan van een derde Staat en zijn familieleden

Artikel 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 :

De bepaling dient te worden vernietigd in zoverre het niet voorziet in een uitzondering op de voorwaarden inzake bestaansmiddelen wanneer de gezinshereniger een Belg is en zich enkel laat vervoegen door zijn minderjarige kinderen of die van zijn echtgenoot of die van zijn partner, wanneer dat partnerschap als gelijkwaardig met het huwelijk in België wordt beschouwd.”

De interpretatie die de verzoekende partij hieraan geeft, berust gelet op het voorgaande op een verkeerde lezing van de omzendbrief, nu hierin allerm minst wordt bepaald dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger zelf, in casu de verzoekende partij, in aanmerking moeten worden genomen. Bovendien is er in casu geen sprake van minderjarige kinderen die betrokken zijn in de gezinshereniging, terwijl bovenstaande bepaling dergelijke gevallen betreft. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij een incorrecte beoordeling heeft gemaakt.

2.3.6. De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de beslissing tot weigering van verblijf is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40bis, § 2, 2° en 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN